

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 175/2012-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 24. apríla 2012 predbežne prerokoval sťažnosť JUDr. E. K., L., zastúpenej advokátom JUDr. P. K., L., vo veci namietaného porušenia jej základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky rozsudkom Krajského súdu v Nitre sp. zn. 3 To/67/2010 z 12. mája 2011 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Tdo 52/2011 z 23. novembra 2011 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť JUDr. E. K. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 11. apríla 2012 doručená sťažnosť JUDr. E. K. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) rozsudkom Krajského súdu v Nitre (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 3 To/67/2010 z 12. mája 2011 (ďalej aj „rozsudok krajského súdu“) a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 1 Tdo 52/2011 z 23. novembra 2011 (ďalej aj „uznesenie najvyššieho súdu“).

Sťažovateľka v sťažnosti okrem iného uviedla, že rozsudkom Okresného súdu Nové Zámky (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 3 T/188/2009 z 5. októbra 2010 bola uznaná vinnou „zo spáchania trestného činu zneužívania právomoci verejného činiteľa... v zmysle obžaloby špeciálneho prokurátora... a bol jej uložený trest odňatia slobody na dobu trvania jedného roka so skúšobnou dobou dva roky.

Krajský súd v Nitre rozsudkom zo dňa 12. mája 2011, č. k. 3 To/67/2010-1468 zrušil mojím odvolaním napadnutý rozsudok Okresného súdu v Nových Zámkoch zo dňa 05. októbra 2010, č. k. 3 T/188/2009 a na pozmenenom skutkovom základe v môj neprospech konkretizujúcom moje zavinenie ma uznal vinnou zo spáchania trestného činu podľa ust. §-u 158 odsek 1 písmeno a) Trestného zákona...

Krajský súd v Nitre zmenil skutkovú vetu obžaloby obsiahnutú vo výrokovej časti rozsudku Okresného súdu v Nových Zámkoch zo dňa 05. októbra 2010, č. k. 3 T/188/2009, upresňujúc moje zavinenie s konštatovaním, že som svojvoľne konala a rozhodla s cieľom vyhovieť všetkým návrhom vypracovaným advokátkou JUDr. B. H., napriek tomu, že som vedela, že som tým poskytla zjavne neoprávnenú výhodu navrhovateľom, ktorá nemala oporu v právnom poriadku.“.

Proti rozsudku krajského súdu podala sťažovateľka dovolanie (mimoriadny opravný prostriedok), o ktorom rozhodol najvyšší súd uznesením bez nariadenia verejného zasadnutia tak, že ho 23. novembra 2011 odmietol, a zákonná lehota na podanie sťažnosti je teda v jej prípade zachovaná nielen vo vzťahu k uzneseniu najvyššieho súdu, ale aj vo vzťahu ku krajskému súdu.

V sťažnosti sťažovateľka poukazuje aj na to, že 29. februára 2012 podala nové dovolanie proti rozsudku krajského súdu „z iných dovolacích dôvodov predpokladaných Trestným poriadkom, o ktorom dovolaní v čase podania tejto ústavnej sťažnosti súčasnosti prebieha nové dovolacie konanie“.

Sťažovateľka ďalej vo svojej sťažnosti okrem iného uvádza, že «„Skutok, popísaný v skutkovej vete obžaloby špeciálneho prokurátora, ktorý mi je dávaný za vinu popisuje

moju rozhodovaciu činnosť v prípade štyroch rozhodnutí o určení otcovstva. Bola som teda stíhaná a následne odsúdená za svoj právny názor...

Ústavný súd... svojim uznesením PL. ÚS 104/07-60 zo dňa 27. 06. 2007 dal súhlas na trestné stíhanie mojej osoby. V tom čase však nebolo vykonané žiadne dokazovanie vo veci pred vznesením obvinenia konkrétnej osobe... Žiaľ musím konštatovať, že už v konaní o pozbavenie imunity bolo porušené moje právo na obhajobu, nakoľko mi bola Ústavným súdom SR odopretá možnosť nahliadnuť do spisového materiálu... Nemala som teda možnosť vo svojej výpovedi pred Plénom... adekvátne reagovať na skutočnosti, pre ktoré mám byť trestne stíhaná...

Moje rozhodnutia o určení otcovstva boli Najvyšším súdom... zrušené s poukazom na skutočnosť, že bude potrebné v predmetných veciach doplniť dokazovanie. Najvyšší súd... však vo svojich rozhodnutiach ani len nenaznačil akým smerom má byť dokazovanie.

V zmysle platnej judikatúry - rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky - R.č. 39/2001-I „na naplnenie znakov skutkovej podstaty trestného činu zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa §-u 158 ods. 1 a) Trestného zákona (teraz 326 TZ) nepostačuje zistenie, že špeciálny subjekt – verejný činiteľ vykonával svoju právomoc spôsobom odporujúcim zákonu, ale zároveň sa vyžaduje, aby tak verejný činiteľ, konal v úmysle spôsobiť inému škodu alebo zadovážiť sebe alebo inému neoprávnený prospech. Uvedený motív ako zložka subjektívnej stránky konania páchatel'a, ktorý iniciuje jeho konanie, musí byť preukázaný.

Podľa odporúčania Výboru ministrov Rady Európy prijatom dňa 13. 10. 1994 v rozhodovacom procese sudcovia majú byť nezávislí a konať bez akéhokoľvek obmedzovania, neprípustného vplyvu, nátlakov, hrozieb alebo nevhodných zasahovaní, či už priamych alebo nepriamych, zo strany kohokoľvek alebo z akéhokoľvek dôvodu...

Podľa Bangalórskeho princípu sudcovskej etikety, schválených hospodárskou a sociálnou radou Organizácie Spojených národov dňa 27. 06. 2006 sudcovská nezávislosť je podmienkou právneho štátu a zárukou spravodlivého procesu. Sudca má svoj úrad vykonávať nezávisle, na základe vlastného hodnotenia skutočností a v súlade so svedomitým výkladom zákona. Sudcovia majú rozhodovať v absolútnej nezávislosti a konať bez obmedzenia.

Za vinu je mi dávané, že som svojimi rozhodnutiami umožnila uplatniť si nároky podľa zákona č. 503/2003 Z. z. V prípade predmetných rozhodnutí sa jedná o osoby zaradené do kategórie kolaborantov a zradcov resp. o osoby, ktorým bol majetok odňatý na základe Benešových dekrétov, preto predmetné osoby nemali právo na reštitúcie, taktiež uvedeným osobám nedošlo k odňatiu majetku v takzvanom období neslobody, teda v období od 25. 02. 1948 do 01. 01. 1990. O tom, že niekto zrejme zneužil moje rozhodnutia, som sa dozvedela iba z bulvárnej tlače. Moje rozhodnutia boli takto jednoznačne zneužitú na účely, na ktoré neslúžili, na čo poukazujem od samého počiatku môjho stíhania, avšak táto skutočnosť orgány činné v trestnom konaní nezaujímala...

Najvyšší súd... svojim uznesením č. k. 1 Tdo 52/2011 zo dňa 23. novembra 2011 v konaní o mojom dovolaní konštatoval, že dovolanie je mimoriadnym opravným prostriedkom určeným k náprave výslovne uvedených procesných a hmotnoprávných väd, ale nie revíziou skutkových zistení ustálených súdmi prvého a druhého stupňa. Z uvedeného vyplýva, že v sústave všeobecných súdov nie je prakticky možné dosiahnuť spravodlivý súdny proces, pokiaľ neumožňuje v hierarchii všeobecných súdov najvyššej z týchto inštitúcií zaberat' sa otázkou v trestnom konaní najvýznamnejšou a to otázkou viny.

V zmysle obsahu dovolania podaného dňa 29. marca 2012, na ktoré poukazujem v bode II tejto sťažnosti jednoznačne vyplýva, že mojom prípade jednoznačne došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, bolo porušené právo na nestranného sudcu a žiaľ možno konštatovať, že trestným stíhaním moje osoby mal byť dosiahnutý práve iný cieľ ako spravodlivý proces a to moja osobná a profesionálna diskreditácia v čase, keď som mala možnosť v zmysle uzneseniam Najvyššieho súdu... zo dňa 30. augusta 2006, č. k. 1 To 75/2005, usvedčiť konkrétne osoby - priateľov chránených niektorými prokurátormi Krajskej prokuratúry v Nitre zo spáchania trestného činu úžery.

Postupom orgánov činných v trestnom konaní, polície, Krajskej prokuratúry v Nitre, Špeciálnej prokuratúry, Okresného súdu v Nových Zámkoch v konaní vedenom pod sp. zn. 3 T 188/2009, Krajským súdom v Nitre v konaní vedenom pod sp. zn. 3 To/67/2010 došlo k porušeniu procesnoprávných práv a slobôd, vedúceho v nesprávnu aplikáciu práva vo veci skutkovej podstaty trestného činu zneužitia právomoci verejného činiteľa...

Sudkyňa Okresného súdu v Nových Zámkoch, taktiež senát Krajského súdu v Nitre si uvedenou servilitou jednoznačne upevňovali svoje postavenie a vylepšovali svoj obraz pred

špeciálnym prokurátorom pre prípad, že by sa uvedený prokurátor v budúcnosti zaoberal prípadnými podozreniami z korupcie uvedených sudcov, nakoľko podozrenia z korupčného správania sa sudcov všeobecných súdov rozhodujúcich v trestných veciach sú všeobecne známe.

Aj týmto správaním sudcov rozhodujúcich v trestnej veci voči mojej osobe bolo porušené moje základné právo na spravodlivý proces. Samosudca špecializovaného trestného súdu, súc byť podrobený bezpečnostne previerke, nemá dôvod na obavy pred špeciálnym prokurátorom. Vyňatím časti skutkovej podstaty trestného činu zneužívania právomoci verejného činiteľa spod jurisdikcie Špecializovaného trestného súdu a ponechanie už začatých trestných stíhaní pod dozorom Úradu špeciálnej prokuratúry bola porušená zásada rovnosti zbraní a tým aj právo na spravodlivý proces.

Najvyšší súd SR, ako som už uviedla moje pôvodne podané dovolanie odmietol uznesením zo dňa 23. 11. 2011, č. k. 1 Tdo 52/2011. Trestný poriadok takýto postup síce umožňuje, tento postup je však v logickom rozpore so skutočnosťou predpokladanou iným ustanovením trestného poriadku, ktorý umožňuje dovolanie po jeho podaní doplniť. Mala som záujem doplniť podané dovolanie, nakoľko však nebolo vo veci podaného dovolania nariadené verejné zasadnutie, postupom súdu mi bolo takto odňaté právo na obhajobu. Taktiež týmto postupom bola porušená zásada ústnosti trestného konania. Nakoľko celé moje trestné stíhanie bolo sprevádzané nepretržitým nebezpečným vyhrázaním sa jednak mojej osobe ako aj celej rodine, sú skutočnosti, ktoré v obave o vlastný život a zdravie a z obavy ohrozenia mojej rodiny, nie som ochotná uviesť vo svojich písomných podaniach. Bola som a aj som pripravená o týchto skutočnostiach podrobne vypovedať v rámci konania o dovolaní, resp. v konaní o ústavnej sťažnosti...

Preto zdvorile žiadam, napriek doposiaľ prebiehajúcemu konaniu o dovolaní, aby ctený Ústavný súd... v konaní o tejto sťažnosti aplikoval na ust. §-u 53 odsek 2 Zákona o organizácii Ústavného súdu... v platnom znení.».

Na základe uvedeného sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol: „Základné právo JUDr. E. K... podľa článku 46 ods. 1 Ústavy... uznesením Najvyššieho súdu... zo dňa 23. 11. 2011, č. k. 1 Tdo 52/2011 a rozsudkom Krajského súdu... zo dňa 12. mája 2011, č. k. 3 To/67/2010-1468 poručené bolo.

Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 23. 11. 2011, č. k. 1 Tdo 52/2011 a rozsudok Krajského súdu v Nitre zo dňa 12. mája 2011, č. k. 3 To/67/2010-1468 sa zrušujú a vec sa vracia na ďalšie konanie.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Cieľom predbežného prerokovania každého návrhu (vrátane sťažnosti namietajúcej porušenie základných práv a slobôd) je rozhodnúť o prijatí návrhu na ďalšie konanie alebo o jeho odmietnutí, a teda vylúčení z ďalšieho konania pred ústavným súdom zo zákonom ustanovených dôvodov. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd skúmal, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto zákonného ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti v zmysle judikatúry ústavného súdu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom súdu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok

vzájomnej príčinnej súvislosti medzi namietaným rozhodnutím a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, alebo z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť možno preto považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (napr. II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, I. ÚS 426/08).

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podstatou predloženej sťažnosti je nesúhlas sťažovateľky s postupom všeobecných súdov (rozsudkom krajského súdu a uznesením najvyššieho súdu) v jej trestnej veci, pri ktorom malo dôjsť k porušeniu jej základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy. Sťažovateľka nesúhlasí s dôvodmi, na základe ktorých najvyšší súd uznesením odmietol jej dovolanie proti rozsudku krajského súdu, a tvrdí, že *„skutok, popísaný v skutkovej vete obžaloby špeciálneho prokurátora, ktorý mi je dávaný za vinu popisuje moju rozhodovaciu činnosť v prípade štyroch rozhodnutí o určení otcovstva“*, za ktorý bola stíhaná a následne odsúdená, je vlastne jej právnym názorom a neexistuje žiadny dôkaz, ktorý by preukazoval jej *„motív a to konať v úmysle spôsobiť inému škodu alebo zadovážiť sebe alebo inému neoprávnený prospech...“*.

Uvádza tiež, že *„procesne jednotlivých veciach postupovala presne tak, ako v obdobných prípadoch postupovali jej kolegovia sudcovia...“*, a domnieva sa, že najvyšší súd tým, že v konaní o dovolaní nenariadil *„verejné zasadnutie“*, odňal jej *„právo na obhajobu“* a tiež porušil zásadu *„ústnosti trestného konania“*.

Okrem toho jej sťažnosť smeruje aj proti uzneseniu ústavného súdu č. k. *„PL. ÚS 104/07-60 zo dňa 27. 06. 2007“*, ktorým dal súhlas na jej trestné stíhanie v tejto veci. V tejto súvislosti namieta porušenie svojho základného práva na obhajobu (v petite sťažnosti ho vôbec neoznačuje), pretože v tomto konaní jej bola odopretá možnosť

nahliadnuť do spisového materiálu a nemohla vo svojej výpovedi pred plénom ústavného súdu adekvátne reagovať na skutočnosti, pre ktoré bola trestne stíhaná. Tvrdí tiež, že jej konanie ako sudkyne nemožno subsumovať pod skutkovú podstatu trestného činu zneužitia právomoci verejného činiteľa, čo preukazuje aj judikatúrou najvyššieho súdu, resp. odporúčaním „*Výboru ministrov Rady Európy prijatom dňa 13. 10. 1994*“ a „*Bangalórskeho princípu sudcovskej etikety, schválených hospodárskou a sociálnou radou Organizácie Spojených národov dňa 27. 06. 2006*“.

1. Sťažovateľka v petite sťažnosti žiada vysloviť porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy rozsudkom krajského súdu a uznesením najvyššieho súdu a súčasne navrhuje rozsudok krajského súdu a uznesenie najvyššieho súdu zrušiť a vec im vrátiť na ďalšie konanie.

Ústavný súd preto najprv preskúmal rozsudok krajského súdu sp. zn. 3 To/67/2010 z 12. mája 2011, ktorým zrušil napadnutý rozsudok okresného súdu sp. zn. 3 T/188/2009 z 5. októbra 2010, a potom podrobil kontrole aj uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 1 Tdo 52/2011 z 23. novembra 2011, ktorým odmietol dovolanie sťažovateľky, a v súvislosti s jej námietkami v sťažnosti konštatuje, že nie sú dôvodné.

Ústavný súd považoval v tomto prípade lehotu na podanie sťažnosti proti rozsudku krajského súdu za zachovanú, a to v súlade s judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva (napr. rozsudok z 12. novembra 2002 vo veci *Zvolský a Zvolská verus Česká republika*, sťažnosť č. 46129/99, a jeho body 51, 52, 53 a 54), podľa ktorej dvojmesačná lehota na podanie sťažnosti ústavnému súdu začne plynúť dňom doručenia rozhodnutia o mimoriadnom opravnom prostriedku (dovolaní) a je považovaná za zachovanú aj vo vzťahu k predchádzajúcemu právoplatnému rozhodnutiu, v tomto prípade vo vzťahu k rozsudku krajského súdu sp. zn. 3 To/67/2010 z 12. mája 2011 (obdobne napr. I. ÚS 169/09, I. ÚS 69/2010, IV. ÚS 58/2011).

Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu k porušeniu základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy by došlo vtedy, ak by komukoľvek bola

odmietnutá možnosť domáhať sa svojho práva na nezávislom a nestrannom súde, predovšetkým ak by všeobecný súd odmietol konať a rozhodovať o podanom návrhu fyzickej osoby alebo právnickej osoby (II. ÚS 8/01) alebo ak by v prípade opravných konaní všeobecný súd odmietol opravný prostriedok, alebo zastavil o ňom konanie bez toho, aby ho meritórne preskúmal a rozhodol o ňom v spojitosti s napadnutým súdnym rozhodnutím, čo však nie je evidentne prípad sťažovateľky.

Súčasťou stabilizovanej judikatúry ústavného súdu je aj doktrína možných zásahov ústavného súdu do rozhodovacej činnosti všeobecných súdov vo veciach patriacich do ich právomoci. Ústavný súd predovšetkým pripomína, že je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy). Vo vzťahu ku všeobecným súdom nie je prieskumným súdom ani riadnou či mimoriadnou opravnou inštanciou (m. m. I. ÚS 19/02, I. ÚS 31/05) a nemá zásadne ani oprávnenie preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil (m. m. II. ÚS 21/96, II. ÚS 134/09, I. ÚS 51/2010). Ústavný súd v tejto súvislosti vo svojej judikatúre konštantne zdôrazňuje, že pri uplatňovaní svojej právomoci nemôže zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Sú to teda všeobecné súdy, ktorým ako „pánom zákonov“ prislúcha chrániť princípy spravodlivého procesu na zákonnej úrovni. Táto ochrana sa prejavuje aj v tom, že všeobecný súd odpovedá na konkrétne námietky účastníka konania, keď jasne a zrozumiteľne dá odpoveď na všetky kľúčové právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Ústavný súd už opakovane uviedol (napr. II. ÚS 13/01, I. ÚS 241/07), že ochrana ústavou, prípadne Dohovorom o ochrane ľudských práv a základných slobôd garantovaných práv a slobôd (resp. ústavnosti ako takej) nie je zverená len ústavnému súdu, ale aj všeobecným súdom, ktorých sudcovia sú pri rozhodovaní viazaní ústavou, ústavným zákonom, medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 2 a 5 ústavy a zákonom (čl. 144 ods. 1 ústavy).

Ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti najprv vo vzťahu ku krajskému súdu nezistil nič, čo by robilo rozsudok krajského súdu ústavne neakceptovateľným, a teda vyžadujúcim korekciu zo strany ústavného súdu. Rozsudok krajského súdu je vnútorne

logický, nie je prejavom aplikačnej a interpretačnej svojvôle konajúceho všeobecného súdu a rešpektuje zákonné požiadavky na odôvodnenie rozsudku (§ 157 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku). Rozhodnutie reaguje na všetky podstatné odvolacie námietky sťažovateľky a jej obhajcov (s. 6 až s. 8), odvolací súd na verejnom zasadnutí tiež doplnil dokazovanie (vypočul sťažovateľku, jej obhajcov a prokurátora špeciálnej prokuratúry) a jeho zistenia a závery uvedené na s. 11 až s. 18 vychádzajú z faktov a logických súvislostí, ktoré preukazujú, že svojím konaním v trestnej veci sťažovateľka ako sudkyňa (a verejný činiteľ) „*naplnila znaky trestného činu zneužívania právomoci verejného činiteľa...*“.

V tomto smere ústavný súd nemôže nahrádzať právomoc všeobecných súdov, ktoré rozhodujú v trestnoprávných veciach (čl. 142 ods. 1 ústavy), a keďže ústavný súd nezistil žiadnu príčinnú súvislosť medzi označeným základným právom sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a rozsudkom krajského súdu (ktorý nie je v žiadnom prípade arbitrárny alebo zjavne neodôvodnený), sťažnosť v tejto časti odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Obdobne je sťažnosť zjavne neopodstatnená aj vo vzťahu k rozhodnutiu najvyššieho súdu, ktorý odmietol dovolanie sťažovateľky podľa § 382 písm. c) zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“).

Z odôvodnenia sťažnosťou napadnutého uznesenia najvyššieho súdu vyplývajú zákonné dôvody, pre ktoré najvyšší súd rozhodol tak, ako rozhodol. Najvyšší súd posudzoval rozsudok krajského súdu vecne len z hľadiska sťažovateľkou vymedzených dovolacích otázok [sťažovateľka tvrdila, že zásadným spôsobom malo byť porušené jej právo na obhajobu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku a krajský súd vec údajne nesprávne právne posúdil podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku].

K jednotlivým sťažovateľkou namietaným dovolacím dôvodom najvyšší súd vo svojom uznesení okrem iného uviedol: „*Obvinená sa k predmetnej veci vyjadrovala na hlavnom pojednávaní konanom v dňoch 28. a 29. januára 2010 pred Okresným súdom*

v Nových Zámkoch, kde uviedla, že sa cíti byť nevinná. Je stíhaná za rozhodnutie a procesný postup, pričom rozhodovala podľa svojho najlepšieho svedomia a vedomia.

Následne bola samosudkyňou poučená v zmysle § 257 ods. 1 Tr. por. Keďže nevyužila svoje právo nevypovedať, nasledoval výsluch zo strany prokurátora, samosudkyne a obhajcov obvinenej. Zo zápisnice z pojednávania nevyplýva, že by samosudkyňa prerušovala reč obvinenej. Obvinená takéto konanie na pojednávaní nenamietala.

Na ďalšom hlavnom pojednávaní konanom dňa 5. októbra 2010 sa obvinená opätovne vyjadrila ku skutkom kladeným jej za vinu písomným vyhotovením záverečnej reči.

Rovnako obaja obhajcovia obvinenej predniesli svoje vyjadrenia, ako i rozsiahle záverečné reči.

V odvolacom konaní na verejnom zasadnutí konanom dňa 12. mája 2011 obvinená uviedla skutočnosti týkajúce sa ňou podaných dvoch trestných oznámení a incidentu so svojim motorovým vozidlom, po čom bola predsedom senátu upozornená, aby sa držala námietok voči rozsudku súdu prvého stupňa. Následne opätovne argumentovala, že konanie sa týka jej rozhodovacej činnosti a je nevinná. Po prečítaní dôkazov odpovedala na otázky člena senátu a prokurátora. Obvinená, ako aj jej obhajcovia, mali možnosť sa vyjadriť aj v rámci konečného návrhu. Súčasne bolo do spisu založené jej verejné vyhlásenie (č. l. 1466).

Zásadným porušením práva na obhajobu sa totiž rozumie najmä porušenie ustanovení o povinnej obhajobe (§ 37 Tr. por). V prípade, ak obvinený po určitú časť trestného konania nemal obhajcu napriek tomu, že ho mal mať, potom je splnená táto podmienka dovolania spravidla vtedy, ak orgány činné v trestnom konaní alebo súd, v tomto čase skutočne vykonávali úkony trestného konania, ktoré smerovali k vydaniu meritórneho rozhodnutia, ktoré bolo napadnuté dovolaním.

Obvinená mala počas celého konania dostatočný priestor na vyjadrenie sa ku všetkým skutočnostiam, pričom zo spisu nebolo preukázané, že by jej bolo bránené, resp. odopreté vykonávať svoje práva. Usmerňovanie pojednávania, prípadne kladenie otázok zo strany súdu nemožno chápať ako zasahovanie do práva vyjadriť sa ku skutočnostiam a skutkom kladeným za vinu. Ak obvinená mala za to, že je porušované jej právo na obhajobu, mala žiadať zaprotokolovanie námietky.

Nakoľko obvinenú zastupovali dvaja obhajcovia, ktorí taktiež využili právo vyjadriť sa k predmetu konania a dostatočným spôsobom obhajovali svoju klientku, obvinenej argumentácia o zásadnom porušení práva na obhajobu je nedôvodná.

Dovolacím dôvodom podľa ustanovenia § 371 písm. i/ Tr. por. je, že rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia: správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť.

Z obsahu dovolania totiž vyplýva, že obvinená napáda skutkové zistenia súdov prvého a druhého stupňa. Najvyšší súd... ako súd dovolací (§ 377 Tr. por.) je viazaný zisteným skutkovým stavom veci tak, ako ho ustálili súdy nižšej inštancie. Podľa citovaného ustanovenia môže byť dovolacím dôvodom len skutočnosť, že rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia, pričom však správnosť a úplnosť zisteného skutku dovolací súd nemôže skúmať a meniť.

Dovolanie je mimoriadnym opravným prostriedkom určeným k náprave výslovne uvedených procesných a hmotnoprávných väd, ale nie na revíziu skutkových zistení ustálených súdmi prvého a druhého stupňa, ani k preskúmvaniu nimi vykonaného dokazovania. Dovolanie má byť len skutočne výnimočným prielomom do inštitútu právoplatnosti, ktorý je dôležitou zárukou stability právnych vzťahov a právnej istoty. Ťažisko dokazovania je totiž v konaní pred súdom prvého stupňa a jeho skutkové závery môže dopĺňať, prípadne korigovať len odvolací súd (§ 322 ods. 3, § 326 ods. 5 Tr. por.). Dovolací súd nie je všeobecnou treťou inštanciou zameranou na preskúmvanie všetkých rozhodnutí súdov druhého stupňa a samotnú správnosť a úplnosť skutkových zistení nemôže posudzovať už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený bez ďalšieho prehodnocovať vykonané dôkazy bez toho, aby ich mohol podľa zásad ústnosti a bezprostrednosti v konaní o dovolaní sám vykonávať. Na objasnenie potrebných okolností prípadne potrebných na rozhodnutie o dovolaní môže vykonať dovolací súd len potrebné vyšetrovanie v obmedzenom rozsahu podľa § 379 ods. 2 Tr. por. Preto možnosti podania dovolania musia byť obmedzené, aby sa širokým uplatnením tohto mimoriadneho opravného prostriedku nezakladala ďalšia opravná inštancia.

Dovolací súd je preto viazaný zistením skutkového stavu veci, ako ho zistil a ustálil krajský súd. V predmetnej trestnej veci to znamená, že pre dovolací súd je rozhodujúce zistenie, podľa ktorého obvinená JUDr. E. K. spáchala skutok tak, ako je uvedené v rozsudku druhostupňového súdu. Tieto skutkové okolnosti obsiahnuté v popise skutku potom poskytujú spoľahlivý podklad pre naplnenie všetkých zákonných znakov pre trestný čin zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 158 ods. 1 písm. a/ Tr. zák. účinného do 1. januára 2006, zo spáchania ktorých bola obvinená uznaná vinnou.

Na základe vyššie uvedeného možno zhrnúť, že dovolaním nie je možné primárne napádať skutkové okolnosti prípadu a na základe toho vyvodzovať nesprávnu kvalifikáciu skutku. Zákon v ustanovení § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. pripúšťa možnosť podať dovolanie len v prípade, kedy na základe správne a úplne zisteného skutkového stavu veci bolo použité nesprávne právne posúdenie skutku alebo z dôvodu, že rozhodnutie bolo založené na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia. Ani dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. teda nie je daný.

Z uvedeného je zrejmé, že v rozsahu námietok obvinenej nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 Tr. por., a preto Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 382 písm. c/ Tr. por. dovolanie obvinenej JUDr. E. K. na neverejnom zasadnutí odmietol.“

Z citovanej časti odôvodnenia uznesenia vyplýva, že najvyšší súd uviedol jasné a zákonné dôvody, prečo dovolanie sťažovateľky odmietol a ústavný súd nemá žiadny dôvod prehodnocovať, resp. korigovať jeho závery. Keďže najvyšší súd nezistil danosť ani jedného z dôvodov uplatnených sťažovateľkou v zmysle § 371 ods. 1 Trestného poriadku a nemožno mu vytknúť iný nesprávny procesný postup podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku, ústavný súd konštatuje, že tieto skutočnosti nesignalizujú žiadnu možnosť porušenia základného práva sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie.

Vzhľadom na to ústavný súd podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde rozhodol aj vo vzťahu k uzneseniu najvyššieho súdu tak, že sťažnosť sťažovateľky tiež odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

Nad rámec k tomu ústavný súd ešte poznamenáva, že ďalšími námietkami sťažovateľky uvedenými v sťažnosti sa už bližšie nezaoberal z dôvodu, že vo vzťahu k ústavnému súdu (ktorý dal súhlas na jej trestné stíhanie podľa čl. 136 ods. 3 ústavy) je jej sťažnosť neprípustná [§ 24 písm. c) zákona o ústavnom súde], pretože proti rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok (čl. 133 ústavy) a tiež preto, že údajný namietaný nezákonný postup „*orgánov činných v trestnom konaní, polície, Krajskej prokuratúry v Nitre, Špeciálnej prokuratúry a Okresného súdu v Nových Zámkoch*“ nie je premietnutý ani v petite jej sťažnosti, ktorým je ústavný súd viazaný (§ 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 24. apríla 2012